

2. neděle

19. V klášterní škole se učila číst a psát.

Zdislava měla už od malička ráda Pána Ježíše. Legenda říká, že když slyšela vyprávění o životě poustevníků, kteří se celý den o samotě modlí, chtěla se také stát poustevnicí. Proto utekla z domu do nedalekého lesa. Brzy se ale vrátila domů, protože se jí začalo stýskat po rodičích.

Když byla Zdislava starší, poslali ji rodiče do kláštera k sestřám, aby se tam naučila všechno důležité a potřebné k životu. V klášteře chodila do školy, kde se učila číst a psát. Při studiu jí sestry přibližovaly Pána Ježíše. Vyprávěly jí, co je o něm napsané v Bibli. Tato kniha se později stala Zdislavinou nejoblíbenější knihou. Ráda si v ní četla, protože v ní nacházela dobré rady a povzbuzení pro svůj život. Dále se v klášteře Zdislava učila, jak se má modlit. A protože kdo zpívá, dvakrát se modlí, učila se zde také zpívat a svým nádherným hlasem, při mši svaté i ve volných chvílích, chválila Pána Boha.

My v Evropě, v naší farnosti, doma často chválíme Pána Boha zpěvem. Ale není tomu tak všude. V jiných zemích lidé chválí Pána Boha třeba svým tancem. Chválit Pána Boha můžeme různými způsoby. Každý tím, co umí nejlíp. Někdo umí zpívat, někdo tancovat, jiný zase dokáže něco postavit nebo opravit. Také ve farnostech máme rozdělené úkoly, kdo co dělá. Někdo je ministrant, někdo je kostelník, někdo v zimě u kostela odhruje sníh a jiný zase přes léto zalévá růže u kostela. Každý chválí Pána Boha vším, co dobrého dělá.